

[Aksel Møller.]

siden, at der ikke var nogen tvivl om, at det gunstige øjeblik snart ville være inde. Jeg beder om formandens tilladelse til et citat fra sp. 3478, hvor det ærede medlem hr. Himmelstrup sagde:

„Ærlig talt, jeg synes, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft skulle have sparet sine overflødige kræfter til næste uge, så kan der blive anvendelse for dem i allerhøjeste grad.“

Ja, nu er vi altså nået frem til det tidspunkt, som venstres ordfører forleden berammede som opgørets øjeblik. Men da jeg lyttede til det ærede medlem hr. Axel Kristensens tale i går, blev jeg klar over, at venstre heller ikke er hjemme ved denne lejlighed, for det ærede medlem hr. Axel Kristensen kunne ikke se, at en kamp kunne nytte noget, og derfor begik han efter min mening den fejl, at i stedet for at styrke vort fællesskab i modstanden mod regeringen, støttede han denne ved at konstruere den uenighed, jeg har omtalt, mellem venstre og det konservative folkeparti, en uenighed, som ikke eksisterer overfor den økonomiske politik. Jeg håber, min tale vil overbevise ham om, at jeg har ret deri.

Vi står nu overfor at skulle tage stilling til regeringens økonomiske politik eller måske snarere til dens mangel på en økonomisk politik. Vareforsyningsloven er grundlaget for hele den del af vor økonomi, som vedrører omsætningen med udlandet, produktionen og forbruget. Som grundlag for afgørelsen af denne lovs skæbne ved denne lejlighed har vi det nylig forelagte nationalbudget for 1950 og de taler, som i den senere tid er holdt fra regeringsbænken. Alt, hvad der er sagt, enten det er sagt af den højtærede økonomiminister, hr. V. Buhl, eller af den højtærede handelsminister, bekræfter, at vor økonomiske politik er ved et vendepunkt, og nationalbudgettets tal og kommentarer understreger dette. Betalingsunderskuddet er skriften på væggen, som viser, at regeringens hidtidige politik er vejet og fundet for let.

Den højtærede økonomiminister talte åbenhjertigt onsdag før påske. Talen viste en mand uden illusioner og uden lyst til at skjule tabet af dem. Den højtærede handelsminister havde for sit vedkommende skjult nervøsitet ved at dvæle ved den tid, da han endnu lå lunt i svinget. Alligevel får man, når man har overstået de kapitler i den højtærede ministers tale, der dvæler ved de gode gamle dage af hans handelsministertid, det ud af den, af alt,

hvad der er sagt deri, at regeringen er klar over, at de gode tider er forbi.

I mit parti har vi længe vidst, at udviklingen gik Danmark imod, og vi har gang på gang peget på, at regeringens økonomiske politik ikke magtede at svare til de krav, som andre tider må stille. Spørgsmålet er nu, om regeringen kan opretholde sin tidligere målsætning, og hvilke midler den vil anvende herpå. Det er klart, at det høje tings stilling til regeringen må afhænge af svaret på dette spørgsmål. Om den målsætning, regeringen har kåret sig: fuld beskæftigelse gennem en høj økonomisk aktivitet, kan der jo i virkeligheden ikke opstå store diskussioner eller divergenser; enhver borger i dette land ønsker en høj og stabil beskæftigelse og håber, at der også bag ordene „høj økonomisk aktivitet“ skjuler sig adgang til en tilfredsstillende levestandard.

Det, som er problemet, er som sagt ikke, hvilke ord man kan iklæde sit politiske mål, men de konkrete midler, man vil anvende for at nå dette mål. De midler, som kan komme på tale, kan nemlig hver for sig eller som helhed føre til en udvikling, som et flertal i det høje ting ikke ønsker at komme ud i, uanset målets glørværdige ord. Regeringen skylder os i dag fuld besked om de midler, den vil bringe i anvendelse, således at vi, når vi nu skal bekræfte dens fuldmagter over landets økonomiske liv, nøje ved, hvad det er vi gør.

Det er som sagt det voksende underskud på betalingsbalancen, som nødvendiggør en revision af den hidtidige politik. Der er en åbenbar konflikt mellem kravet om opretholdelse af en høj økonomisk aktivitet og kravet om balance på de udenlandske betalinger. Om løsningen af den konflikt er det, at regeringen skal give os besked, og give os besked ved denne lejlighed. Den har sagt klart, hvad den *ikke* vil: den vil ikke anvende en generel penge- og finanspolitik til begrænsning af forbrug eller investering eller til begrænsning af begge dele.

Den højtærede økonomiminister har i sin åbenhjertige tale ladet skinne igennem, at nye restriktioner og rationeringer kunne blive nødvendige, og at i alt fald lempelse af de gældende restriktioner var udelukket. Den højtærede handelsminister beder højere magter bevare hans mund for at fremsætte antydninger, der viser os udsigten til nye rationeringer; hans tale var først og fremmest viet en lovsang til det, som *er* sket; besked på de mere afgørende punkter vil